

fælles front, en aktiv linje, fra EU og USA, FN, Rusland og arabiske nabolande, at man kan tvinge parterne og især Israels statsminister til et forhandlingsbord, til et forhandlingsresultat og til en upartisk overvågning af det forhandlingsresultat.

Kl. 13.45

Jeg er helt overbevist om, at vejen til fred ikke går over mindre pres på Israels regering, ikke går over mindre kritisk dialog med den israelske offentlighed. Jeg vil godt sige, at for mig har den kritiske, åbne tone i forhold til den israelske regerings politik også være begrundet af, at Israel trods alt er et åbent samfund. Der er en offentlighed at appellere til, og der et Danmark, som næsten er det sidste land i verden, man kan beskyldte for at have antisemitiske, antijødiske følelser, et Danmark, som, uanset hvem der har været i regering siden staten Israels grundlæggelse i 1948, har været for det israelske folks ret til at leve i fred bag sikre og anerkendte grænser, et folk og et Folketing, ingen kan mistænke for ikke at være venner af Israel, venner med Israel.

Derfor har vi efter min mening en ganske særlig forpligtelse til at sige så skarpt som muligt, når vi mener, at den politik, landets regering fører, fører den stik modsatte vej af den fred, alle må ønske sig.

Vi skal bidrage til at bringe parterne ud af den mentale belejringstilstand, der fastholder krigen. Vi vil en fred, vi vil en sikkerhed, vi vil en retfærd både for Israels og Palæstinas folk.

Hr. Sjørnsen gav udtryk for i sit indlæg, at man var meget tæt på en aftale i Camp David. Det er der lidt forskellige vurderinger af, men man var meget, meget tæt i Taba i februar sidste år. Der er kun én vej til freden, og det er det grundlag, der lå skrevet færdigt i Taba i februar sidste år. Jeg mener, at Danmark og Danmarks regering også bør bruge al sin kraft på at presse på, at parterne finder vejen tilbage til Taba.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jann Sjørnsen for en kort bemærkning. Det var lige i sidste øjeblik, men det kan nås.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg har to bemærkninger til hr. Mogens Lykketofts tale.

Den første bemærkning går på spørgsmålet om ligeværdighed, om Israel og palæstinenserne er ligeværdige i denne her proces. Hvis man ser på de to parter isoleret og opstiller de tal,

som hr. Lykketoft gør, så kan man selvfølgelig hurtigt nå til den konklusion, at de *ikke* er ligeværdige.

Sådan som jeg ser på hele situationen i Mellemøsten, ikke bare mellem israelerne og palæstinenserne, mener jeg, at man også er nødt til at se på andre parter i mellemøstenkonflikten, bl.a. Israels nabolande, og på, hvordan *de* forholder sig til hele konflikten. Man er nødt til at forholde sig til, hvordan Iran og Irak osv. ser på den.

Derfor mener jeg ikke, at det er helt så enkelt endda, når man taler om ligeværdighed, som den tidligere udenrigsminister, hr. Mogens Lykketoft, gør det til. Det var den ene bemærkning. Jeg synes sådan set også, det er et forsøg på at være konstruktiv i debatten ikke bare at stå og slå hinanden oven i hovedet, men at sige, at ligeværdigheden ikke bare går på de to parter alene, men også må ses i relation til parterne i det hele taget i mellemøstenkonflikten, altså også nabolandene.

Det andet er spørgsmålet, om presset på parterne og på Israel skal opretholdes: Det er jeg enig i. Jeg er også enig i, at Sharonregeringens forlangende, at der skal være 7 dages fred fra palæstinensisk side, før man sætter sig til forhandlingsbordet, ikke er realistisk, lige så vel som det jo heller ikke er realistisk, hvis den anden part måtte kræve det samme.

Min pointe er sådan set blot denne, at det er vigtigt, at også Arafat – og det hørte jeg så ikke så meget til, synes jeg, i hr. Lykketofts tale – bliver tvunget til at gøre op med terroristerne i sit eget område. Den troværdighed, han dermed kunne skabe sig i forhandlingssituationen, mangler vi at se i dag.

(Kort bemærkning).

Mogens Lykketoft (S):

Jeg har for længst konstateret, at hr. Jann Sjørnsen mener, at han har skabt sig en politisk niche ved konsekvent at overhøre de kritiske bemærkninger og de krav, vi stiller til palæstinenserne. Svaret på det, hr. Sjørnsen spurgte om, var i det, jeg sagde lige før, og har været i stort set alle indslag, også fra den tidligere regering. Det vil hr. Jann Sjørnsen ikke høre på, det vil han ikke høre efter, og derfor postulerer han noget, der er uafbalanceret.

Men jeg tror, at hvis vi skal væk fra polemikken her, så er det måske vigtigere at gøre sig klart, at vi har i vores historieforståelse som danskere en dyb og inderlig forståelse for det jødiske folks lidelser og for deres behov for og ret til